

[Aage Fogh.]

i realkreditkommissionen, så vi kan nå et slutresultat med disse meget vigtige lovforslag, som man venter på ude omkring.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Erhard Jakobsen: Da der fra forskellig side er ytret ønske om at få sagen behandlet i udvalg og også mit parti er indstillet derpå, skal jeg foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til økonomi- og arbejdsministeren af Alfred Jensen m. fl. („Hvad agter regeringen at gøre for at skaffe beskæftigelse til de mange arbejdsløse?“).

Ordføreren for forespørgerne (Alfred Jensen): Massearbejdsløsheden er knyttet intimt til det kapitalistiske samfundssystem. Den kan have større eller mindre omfang, men den findes stedse og antager af og til et uhyggeligt omfang. Samfundsmæssigt set betyder det, at man går glip af umådelige mængder af varer og goder, som de arbejdsløse ville være i stand til at producere, hvis deres arbejdskraft blev udnyttet på samme måde som de øvrige arbejdendes. For de mange tusinde, der rammes af ledighed, betyder det lidelser og afsavn, ikke alene for dem selv, men også for deres pårørende. Det virker meningsløst, at mennesker, der vil og kan arbejde, holdes ude fra produktionen. Gennem tiderne er det derfor også gang på gang vist, hvor urimeligt det er, at samfundet ikke indretter sig på en mere fornuftig måde, så alle arbejdstøere kan være med til at producere for fællesskabet og derved gøre tilværelsen lettere og rigere.

Der er også udfoldet store bestræbelser for at komme arbejdsløsheden til livs, så vi kunne overvinde en af tidens værste svøber. Under anden verdenskrig blev det fra mange sider stillet i udsigt, at arbejdsløsheden ikke

ville blive tolereret, når menneskene blev den nazistiske fare kvit. Der blev også i vort land udstedt løfter om, at når krigen var forbi, ville vi ikke vende tilbage til tilstande, der var præget af krise og arbejdsløshed. Hvor meget der end tales om bedre beskæftigelsesforhold — ja, undertiden er der dem, der taler om overbeskæftigelse — står det fast, at arbejdsløsheden fortsat har redet vort land som en mare. Tusinder af medborgere har lidt under gentagne arbejdsløshedsperioder, hvor hjælpen ikke rækker hverken helt eller halvt til, og hvor tanken om en usikker fremtid hviler som en hård belastning på den arbejdsløse og hans familie. Dertil kommer, at arbejdsløsheden også gennem disse år fortsat har kastet sin skygge over adskillige arbejderhjem, hvor risikoen for, at familieforsørgeren blev sat uden for arbejdspladsen, hang som en mørk trussel, hvorimod der intet var at stille op.

Det var vel med henblik på denne frygt, at der på en af valgplakaterne i 1950 med manende ord stod: „Far må ikke blive arbejdsløs“, og man så bekymrede personer: barn og moder. Det er klart, at der her blev henvist til den katastrofe, det er, når et hjem rammes af arbejdsløshed, og det er klart, at en sådan plakat måtte gøre indtryk på alle.

Spørgsmålet var dengang som nu ikke alene et spørgsmål om at hindre en stigning i de arbejdsløses tal, det var også et spørgsmål om at sikre beskæftigelse til de mange tusinde, der var uden for produktionen. Gennemsnitstallet for arbejdsløse året igennem var da omkring 60 000, et tal, der står i skærende kontrast til talen om fuld beskæftigelse, og som er en ganske god illustration til, hvor slet løfterne om at sikre arbejde til alle er blevet indfriet. Man må ikke glemme, at gennemsnitsledigheden ikke siden anden verdenskrig nogen sinde har været under 50 000.

Det understreger stærkt, hvor alvorligt beskæftigelsesproblemet har været og er, og det betyder, at der, selv om vi ikke har haft så dybtgående og omfattende kriser som i 1930'erne, alligevel i vintertiden har været et ledighedstal på 130 000-140 000, ja, helt op til 150 000 eller tal, der stærkt nærmer sig dem, vi kendte i de største arbejdsløshedsperioder i de værste kriseår i 1930'erne.